

SKOLENYTT

nr. 2 1969

INNHOOLD:	Sandaker	side B
	De revolusjonæres oppgave i skolearbeidet	side E
	Yrkesskolene	side H
	EU og reglementet	side I

SITATER FRA FORMANN MAO TSE TUNG:

Vi må gå ut til massene, lære av massene, generalisere deres erfaringer, utlede av dem enda bedre og mer systematiske prinsipper og framgangsmåter, og deretter gå ut i massene med dem igjen (propagere dem) og oppfordre massene til å bruke disse prinsippene og framgangsmåtene i praksis, og løse massenes problemer og hjelpe dem å nå fram til frigjøring og lykke.

I hele vårt partis praktiske virksomhet må en riktig ledelse alltid bygge på prinsippet: "fra massene og ut til massene". Det innebærer: å sammenfatte massenes (enkeltstående og usystematiske) meninger og derpå gå ut i massene med dem (generalisert og systematisert som resultat av studium) igjen, propagere dem og forklare dem, gjøre dem til selve massenes ideer slik at massene holder fast ved dem og setter dem ut i livet, og samtidig bruker massenes handling som prøve på at disse ideene er riktige. Deretter blir det på nytt å sammenfatte massenes meninger om igjen og gå ut til massene med dem, slik at massene holder fast ved dem - og slik videre, om og om igjen i en endeløs spiral. Ideene blir på dette viset riktigere, mer livsnære og fullverdige for hver gang. Slik er den marxistiske erkjennelsesteorien.

Evne til å sette partiets politikk om i handling fra massenes side, - evne til å bibringe ikke bare de ledende kadrene, men også de brede massene forståelse for og evne til å mestre enhver bevegelse og enhver kamp som vi lanserer - det er noe av kunsten å lede på marxistisk-leninistisk vis. Det er også skillelinjen som bestemmer hvorvidt vi gjør feil i arbeidet eller ikke.

Uansett hvor aktiv den ledende gruppa er, vil hele aktiviteten utarte til et fruktesløst strev av en liten hop personer, dersom det ikke er noe samband mellom den ledende gruppas aktivitet og massenes aktivitet. Men heller ikke kan de brede massenes aktivitet bli vedvarende eller utvikle seg i riktig retning og nå opp på et høyere nivå, hvis det bare er massene som er aktive og det ikke finns ei sterk ledende gruppe, som organiserer massenes aktivitet riktig.

RAPPORT FRA SANDAKER SKOLE.

Bakgrunnen for det hele var at etter krav fra elevene fremmet elevrådet et forslag om å få gå ut i det store friminuttet. Forslaget ble tatt opp på et lærerråd hvor rektor avviste hele forslaget uten videre diskusjon og uten å ta det opp til votering. Elevrådet fant ut at argumentene om at 800 elever ville storme ut i trafikken og at ruter i butikker og bolighus ville bli knust, ikke holdt. Det ble etter dette satt i gang en underskriftskampanje for å få en oversikt over hvor mange elever som fremdeles sto bak dette kravet. Underskriftskampanjen fikk hele 600 underskrifter av 725 elever. Det er vordt å nevne at like før aksjonen ble det en slags splitt i elevrådet, da nestformannen i elevrådsstyret (en AUFér) som avslørte seg som en løpegutt for rektor. Da kopier av underskriftene ble lagt fram for rektor ble hele elevrådsstyret nærmest kastet på dør. Ønsket om å få holde et allmannamøte for å få diskutert saken skulle man få svar på dagen etter.

ONSDAG 5. MARS:

Kl. 8.30. fikk formannen i elevrådet beskjed om at et allmannamøte ikke kom på tale. I neste time gikk rektor og inspektører rundt i klassene og "informerte" og truet med Ng. i oppførsel, utvisning, og eventuelt nektet å gå opp til eksamen hvis de fulgte elevrådet videre. To lærere sa også at SUF sto bak. Denne hetson resulterte i at nokså mange elever ble redde. Man hadde da et åpent møte i skolegården hvor man prøvde å forklare folk at dette var et bevisst trekk fra ledelsens side for å prøve å splitte elevene. Der blei man enige om at man skulle forsøke å komme inn i aulaen i store fri samme dag. På omlag samme tid kom to representanter fra EU, (de var invitert av elevrådsformannen), men de blei bryskt avvist av skoleledelsen og fikk beskjed av skoleledelsen om å fjerne seg innen 20 min. I store fri strømmen elevene til vestibylen og prøvde å komme inn i aulaen. Dette blei imidlertid forhindret ved at inspektøren låste døra. Så gikk de av elevene som ikke blei låst inne i skolebygningen over til elevrådsrommet. Bare 50 slapp ut. Det blei holdt et kort møte. Samtidig kom det til episoder i vestibylen. Elevene blokkerte gangene, og tre klasser streika. De to ledende aktivistene blei seinere utvist for resten av dagen. Etterpå prøvde 500 elever å storme porten.

Det kom til et par episoder av noe voldsom karakter denne dagen, som at en lærer kom i basketak med en elev som ikke likte å bli stengt inne i vestibylen, og at en av skolens få høyreorienterte blei slått til av en forbi-passerende ung arbeider da han ville gå til angrep på en av aktivistene. Fasit: Alt i alt må man si seg fornøyd med det som skjedde denne dagen, trass i at de opprinnelige planene ikke blei skikkelig gjennomført, og at rektor/inspektør hadde klart å føre en del elever bak lyset med sitt preik om "SUF-aksjon" og liknende.

TORSDAG 6. MARS

Skoledagens første timer blei brukt til å agitere og spre opplysning til elevmassene. Kl. 11.30, da store fri skulle begynne, ga rektor beskjed over telefonanlegget til alle lærerne om at elevene skulle bli holdt inne i klasserommet hele friminuttet. Han ga ingen begrunnelse, men seinere har han hevdet at han hadde fått en "anonym telefonoppringing" fra en person som kunne fortelle at "SUF står bak". Elevene ville sjølsagt ikke finne seg i å bli stengt inne. En del klasser bare reiste seg resolutt og marsjerte ut rett forbi synet på læreren som sto og skulle sperre døra. I andre klasser, spesielt der hvor døra var blitt låst, forsøkte elevene å hoppe ut av vinduene. Etter å ha blitt konfrontert med denne militante motstanden så rektor seg nødt til å oppheve "portforbudet". Da elevene kom ut i skolegården så de klassepurken stå oppmarsjert rundt skolen. En bil sto og blokkerte porten, en bil sirkla rundt skolen og en svartemarje hadde parkert et stykke opp i gata. Der sto de i tett rekke og skulle hindre elevene i å gå ut av skolegården. Hele elevmassen sto nå samla foran porten der de trengte mot sperringene, rugget i politibilen og ropte slagord som "Klassepurk dra hjem!", "Vi streiker!" og "Knus rektor!".

Den ledende aktivisten (elevrådsformannen) blei tatt med på kontoret, og der blei hun trua med arrestasjon og fengsling. Inspektøren gikk vidare rundt og pellte ut folk som han ville ta med på kontoret for å skremme de andre elevene. Det blås delt ut en løpeseddel som tok til orde for allmannamøte.

I friminuttene resten av dagen samla det seg ca. 200 elever utafor skolegården. Det blei holdt opp plakater retta mot rektor og mot skolediktaturet, og disse blei møtt med spontan applaus både fra de som sto utafor og de som innafor gjerdet.

FREDAG 7. MARS

Det var rolig de tre første timene. Aktivistene gikk rundt og opplyste elevene om plakataksjonen som skulle komme. I store fri samla folka seg foran utgangen. To aktivister hengte opp plakater, mens de andre danna mur rundt og klappa. Inspektøren klarte imidlertid å bryte igjennom. Han reiv ned plakaten og gikk.

I mellomtida hadde nestformannen i elevrådet, en AUfer som avslørte seg som quisling og løpegutt for rektor, innkalt til elevrådsmøte uten å gi formannen beskjed om det. Der piska han til hets mot formannen, uten at hun var tilstede og kunne forsvare seg. Det blei vidare lagt fram et mistillitsforslag mot henne. Tillitsmennene (som vi alle veit hvordan blir valgt) blei oppfordra til å skrive under på det.

Også denne dagen var det store sammenstimlinger i skolegården, og elevene presset på porten. Størstedelen av dagen patruljerte en politivogn området omkring skolen.

LØRDAG 8. MARS

Formannen måtte forlate elevrådet, pga mistillit. Da hun gikk, fulgte 7 andre elevrådsmedlemmer med henne. Et progressivt styremedlem trakk seg i protest mot at quislingen skulle overta formannsjobben.

AUferen hadde fra flere dager tilbake vært til regelmessige konferanser hos rektor, mens elevrådsformannen aldri blei innkalt. Det at han hele tida hadde skoleledelsen i ryggen, var en av hovedårsakene til at han klarte å manøvrere ut formannen. De folka som forlot elevrådet, samt de andre aktivistene, begynte nå å agitere mot det høyredreide elevrådsstyret, og forklarte elevene at dette ikke var representativt for elevenes mening.

På dette tidspunkt var urolighetene ved skolen inntil vidare glidd over.

Tirsdag 9. mars blei de to ledende aktivistene på Sandaker innkalt til lærermøte. Tidligere hadde man tre ganger krevd et allmannamøte hvor forholda på skolen kunne bli avklart gjennom diskusjon mellom lærere og elever. I stedet fikk man et lærermøte der "opprørslederne" måtte sitte i tre og en halv time og høre på skoleledelsens hets og løgner. De blei bedt om å erklære at de for enhver framtid ville la være å bryte reglementet. Dette sa de sjølsagt klart nei til. Resultatet av møtet var at den tidligere elevrådsformannen blei utvist for 6 dager, (noe som bl.a. førte til at hun ikke fikk gå opp til tentamen) mens den andre fikk ng. i oppførselskarakter. Nyheten om denne urettferdige avstraffelsen vakte misnøye og harme på skolen.

ERFARINGER FRA SANDAKER

Hendingene på Sandaker bekrefter det vi tidligere har sagt om skolesystemet og dets funksjon i det kapitalistiske samfunnet, og vitner samtidig om den nye fascistiske linja til skolemyndighetene (jfr. at rektor tilkalte klasseturken o.a.).

"Sandakeropprøret" var et resultat av et par-tre måneders grundig agitasjon og planlegging, og på dette området blei masselinja skikkelig gjennomført. Aktivistene klarte i stor grad å forene seg med massene, og de var flinke

Erfaringer fra Sandaker (forts.)

til å spre informasjon til elevmassene om hva som skjedde, om alle overgrep som blei begått. Som et resultat av dette arbeidet la massene for dagen en stor grad av entusiasme og styrke. Videre lyktes man i gjennom samtaler og diskusjoner å få en del lærere over på elevenes side, mens enkelte andre igjen sto og vakla. Spesielt framheva en lærer seg. Helt fra aksjonens begynnelse stilte han seg resolutt på elevenes side, han ga dem råd og han oppmuntra dem. Dette var sjølsagt til stor støtte for elevene. Sandakeropprøret begynte som kamp for et konkret dagskrav. Erfaringer fra tidligere har også vist at dette er det beste utgangspunkt for å mobilisere elevmassene til kamp. Men etterhvert, spesielt på grunn av skoleledelsens handlemåter, gikk aksjonen gradvis over til å bli en kamp mot skolesystemet og de lokale tyranner.

Men det blei sjølsagt også begått en del feil, som må kritiseres. Man kan si at aksjonen ikke endte i et klimaks, men arbeidet er jo ikke avslutta, så dette kan muligens komme etter kort tid. En langt mer alvorlig feil var det at man ikke greide å dra et tilstrekkelig antall av de mest aktive med i ledelsen. Disse skulle sjølsagt tatt del i utforminga, planlegginga og organiseringa av aksjonene. Ikke engang den lille gruppa av marxist-leninister blei i tilstrekkelig grad trukket med. Ved sida av at dette førte til at lederne fikk et jævlig hardt arbeidspress, er det et alvorlig brudd på masselinja. Dette førte i sin tur til at man ikke var i stand til å møte den reaksjonære offensiv med tilstrekkelig kraft.

En av hovedoppgavene i arbeidet på Sandaker vil derfor nå være å trekke flere folk med i ledelsen, samt å politisk skolere den harde kjernen som skilte seg ut under aksjonen.

Et sitat fra formann Mao Tse-tung:

Det fins ennå en del kamerater som ikke helt og fullt praktiserer masselinja i sitt arbeid, de forlitr seg fremdeles utelukkende på en handfull folk som arbeider avmålt og i stille avsondret ro. En av grunnene til at de ikke praktiserer masselinja, er at samme hva de gjør, så har de alltid motvilje mot å forklare det for folket som de er ledere for, og de forstår ikke hvorfor og hvordan en skal gi fullt løp for initiativ og den skapende ernen hos dem de leder. Subjektivt ønsker også de at enhver gir en hand med i arbeidet, men de lar ikke andre folk få vite hva som må gjøres og hvordan det må gjøres. Når det er slik sakene står, hvordan kan en da få satt folk i sving og hvordan kan resultatene bli bra? For å løse dette spørsmålet er det det i grunnen kommer an på selvsagt at vi gjennomfører ideologisk skolering etter masselinja, men samtidig må vi lære disse kameratene en rekke konkrete arbeidsmetoder.

D

DE REVOLUSJONÆRES OPPGAVER I SKOLEARBEIDET

Oppsvinget i elevbevegelsen, som kommer samtidig med at klassekampen i samfunnet forøvrig også skjerpes, gjør det spesielt nødvendig for oss marxist-leninister å, ved hjelp av den revolusjonære teorien, på en vitenskaplig måte ta opp til kritikk det arbeidet vi utfører på skolefronten. Dette innlegget er ment som et bidrag til denne debatten.

Noen steder viser det seg at SUFerne tror det er umulig å få elevene til å gjøre motstand mot undertrykkelsen. De gjør derfor ingen nærmere undersøkelser av forholdene på skolen, men nøyer seg med å beklage at elevmassen er "reaksjonar". Andre steder, og det er trulig nok så mange, er SUFerne i villrede om hvordan de skal ta fatt på arbeidet med å mobilisere elevene til forsvar for sine interesser. Hvordan "få tingene til å rulle"? Det viser seg at dersom en setter seg ned og forsøker å "finne på" en eller annen søkt aksjon, eller dersom en slavisk tar etter eksempler som Teisen, Manglerud, Groruddalen eller Sandaker, så vil elevene bare avvise eller stille seg totalt uforstående til planene, og det vil være umulig å få mobilisert dem til kamp.

Hvordan skal en da gripe saka an?

Det grunnleggende arbeidet på en skole der det tidligere er gjort lite eller ingenting, består av to ting, nemlig undersøkelser og propaganda.

UNDERSØKELSER

Vi må undersøke og sette oss grundig inn i de viktigste fakta om skolen. Hva er de viktigste fakta? Det er de viktigste fakta for oss, når vi skal legge opp en riktig politisk linje i interessekamparbeidet på skolen. Det er altså ikke slike ting som når skolen blei stifta, om rektor er høyremann eller arbeiderpartimann el.l. Rektors innstilling kan være et moment å ta hensyn til på et seinere tidspunkt, i forbindelse med det taktiske opplegget for en aksjon f.eks. Men den langsiktige strategien må ta utgangspunkt i mer grunnleggende ting, og da særlig i forholdene for det store flertallet på skolen, elevene, og elevenes eget syn på sin situasjon, hva som er galt og hva som bør rettes på. Undersøkelsene tar altså sikte på følgende:

a) Å få en klar forståelse for hva slags skole det dreier seg om. Hvilke samfunnsmessige behov skal dette skoleslaget tilfredsstille? Hvilken rolle spiller det innafor det samfunnssystemet vi har? På hvilken måte tjener akkurat dette skoleslaget den herskende klassen? (F.eks. ved reaksjonær inn doktrinering, opplæring til lydighet og underkastelse og til ringeakt for arbeiderklassens kultur og klassebevissthet.) Hva slags klassebakgrunn har elevene og hva slags framtid har de i vente etter skolen?

Det er klart at det f.eks. må bli grunnleggende forskjeller mellom arbeidet vårt i ungdomsskolen og arbeidet i gymnasen, i og med at elevene i ungdomsskolen overvegende har en proletær bakgrunn, mens gymnasen har overvekt av borgerlige og småborgerlige elementer.

b) Å få en klar forståelse av hva som er de største problemene for elevene under skolegangen og hva de sjøl vil ha retta på. Elevene veit best sjøl hvor skoen trykker. Det kan være økonomiske vansker. Det kan være urettferdige og undertrykkende reglementer. Det kan være en mangelfull og politisk reaksjonær undervisning, som ikke er knytta til de konkrete problemene arbeidsfolk står oppe i hver dag, men snarere er knytta til de problemene kapitalistene har, og som derfor hverken kan virke nyttig eller tjenlig for flesteparten av elevene. Det er mange forskjellige slike ting som det kan være misnøye med. Våre undersøkelser bør ta sikte på å finne ut hva som er de mest påtrengende problemene for elevene, og på hvilke områder de vil være villige til å kjempe for å rette på problemene. Undersøkelsene har altså som siktemål at vi skal kunne stille de riktige parolene, som kan mobilisere elevmassene til forsvar for sine interesser.

Til å begynne med kan en rette oppmerksomheten mot ting som hvordan elevrådet virker og hvilke saker det arbeider med, og ting som rektor eller elevrådet har foretatt seg som i særlig grad har vakt elevenes misnøye. Dette gir nemlig et godt utgangspunkt for agitasjon.

Det sier seg sjøl at måten vi driver alle disse undersøkelsene på, ikke først og fremst er å grave seg ned i gamle bøker (årbøker og rapporter fra rektor og skolestyre eller liknende). Slike ting kan være nødvendige, men viss vi tar i betraktning hva som er viktig for oss, nemlig å finne fram til elevmassenes ønsker og behov og fremme deres sak, så må vi trekke den slutninga at hovedforma for undersøkelse må være å "trenge dyp ned i massene, dvs. forhøre oss hos massene og lære av dem. Særlig må vi legge vekt på hva de med arbeid**er** bakgrunn og med dårlig økonomisk bakgrunn har å fortelle. En feil som må unngås er å forhøre seg bare hos en liten klikk av venner. På den måten kan vi ikke få noe objektivt bilde av situasjonen for flertallet av elevene.

Klikkvesen fører til at en legger luftige aksjonsplaner som ikke størsteparten av elevene vil være med på, eller at en går trøtt og blir trøtt og blir pessimist fordi en ikke veit at en mengde elever utafor ens egen omgangskrets er militante og kanskje også har mange verdifulle erfaringer å komme med.

PROPAGANDERING

Propagandering og massearbeid er den andre viktige hovedoppgaven ved sida av undersøkelsene. Vi må sammenfatte de erfaringene vi vinner gjennom undersøkelsene i en strategi. Denne strategien må naturlig nok legge hovedvekt på propagandering og massearbeid, fordi aleine kan vi ikke oppnå noen resultater å snakke om. Bare viss elevmassene tar opp det vi har å si, kan det gjennomføres noen vellykte aksjoner. Det innebærer at det vi har å si ikke må være akademisk dosering, men må være massenes egne krav i sammenfatta form.

Propagandering kan f.eks. være å skrive artikler i skoleavisa om det en har funnet ut gjennom undersøkelsene, evt. bruke elevrådet til å vedta uttalelser, og først og fremst ved å drive agitasjon på de viktige sakene i friminuttene og på møter. Det kan være nødvendig å gjøre motstand mot saker som kommer opp itimene og undervisninga ved å gå foran til å begynne med og så forsøke å få hele klassen til å gjøre motstand samla. Massearbeidet er altså ikke bare ~~ett~~ sjøl om større aksjoner er umulige før elevene slutter opp.

ARBEIDET VIDERE

Når arbeidet med undersøkelser og propagandering er vel i gang, må en være flink til å komme videre, d.v.s. knytte til seg positive folk som kan bli aktivister, diskutere og planlegge sammen med dem, sjøl om de ikke er sufere.

På SUF-møtene må en legge fram rapport over arbeidet, og få isand en planlegging av arbeidet framover og hvordan SUF-laget kan hjelpe til.

Når tingene såvidt er begynnet å rulle kan en forsøke å ta skoleavisa og elevrådet, for å mobilisere elevene til forsvar for interressene sine gjennom disse organene så langt det er mulig. Det vil si inntil rektor sier stopp. Det at rektor sier stopp når elevene samler seg om sine krav, gir grunnlag for nye utspill og påvisning av skoleledikturet i praksis.

Neste steg er å utbygge et klassenett av aktivister i interessekampen, som kan danne grunnlaget for en interressorganisasjon.

SUFs ROLLE INNAFOR FRONTEN

En må skille skarpt mellom SUFere og andre aktivister i skolearbeidet, og ikke regne med at slike aktivister behøver å bli SUFere før eller siden. Sjølsagt er det vanskelig å komme i gang på en skole hvis en ikke er minst et par SUFere, men propagandaen for å få oppslutning om SUF (salg av Ungsosialisten o.s.v.) må ikke blandes sammen med propagandaen for interessekrava.

Alle SUFera på en skole må samle seg og bli enige om linja som skal følges. Alle SUFmedlemmene plikter å drive arbeid for å sette denne linja en er blitt enige om ut i livet og vinne oppslutning om den blant skoleaktivistene som ikke er SUFere, eller blandt alle elever. Blandt alle interessekampaktivistene utgjør vi en fraksjon, en kjerne, som har særlig ansvar for at fronten utvikler seg i progressiv retning og at arbeidet blir utført skikkelig. Vi må ikke forsømme å fungere i praksis som en slik kjerne.

SUFs ansvar forsvinner ikke når interessekampen er kommet godt i gang. I Oslo opplever en nå at "interesseorganisasjoner" er blitt pop. Alle tar til orde for opprettelsen av slike organisasjoner. Yrkesskolene vil en landsomfattende interesseorganisasjon for yrkesskolene i mai. En del universitetslærere vil opprette en interesseorganisasjon som skal være en prateklubb. I denne situasjon er det ikke nok, at vi sitter og sier oss vel fornøyd med at folk følger våre ideer. Vi må kjempe mot at de følger opp våre ideer på en feilaktig måte, slik at det blir skapt byråkratiske eller anarkistiske interesseorganisasjoner, og vi må kjempe for at interesseorganisasjonene f.eks. legger vekt på interessefellesskapet med arbeiderne. Innafor den bevegelsen som er vokst fram må vi føre fram våre synspunkter. (Utad må vi sjølsagt respektere fronten). Etterhvert som elevene er kommet i bevegelse, er krava til oss blitt skjerpet, vi må framholde vilkårene for at bevegelsen skal vinne fram, og vi må kjempe mot feil som kan føre til at bevelsen blir knust.

TEORI OG PRAKSTIS

Å bli flink til å drive undersøkelser, å stille rette paroler, drive propaganda og massearbeid, legge opp aksjoner og utvikle interessekampfronten på skolene, er noe som gås læres i praksis. Vi må vinne erfaringer fra vår egen skole, men også sette oss noye inn i de erfaringer som er trukket andre steder. (Skoleutvalget må publisere mest mulig detaljert stoff om f.eks. Sandaker). Endelig må vi skaffe oss den rettesnora til handling som den marxistisk-leninistiske teorien er. På møter av alle SUFere på en skole, som bør holdes fra tid til annen for å finne fram til en enhetlig linje og trekke erfaringer fra det som har skjedd, bør det studeres sitater, f.eks. om masselinja, det kommunistiske parti, partiutvalgenes ledelse, enhet o.s.v. Videre kan det komme noe ut av å studere f.eks. Maos rapport fra bondebevegelsen i Hunan (Maos samlede, bind 1) og jamnføre den med det som skjer på skolene. Alle skolekadre må følge med i skolestoffet i Ungsosialisten og Klassekampen, gjerne ta det opp til diskusjon, og hvis det dreier seg om ei sak som er aktuell også på deres skole, så må de sette seg nøyere inn i saka, slik at de kan drive propaganda på den på sin skole. Hva angår skolenytt, ber vi om at det blir sett på omigjen, særlig referatet om folkefronten.

Kamerater!

..

Man har i mai/juni tenkt å avholde en konferanse med representanter fra alle yrkesskoler (verksted- og lærlingeskoler) i landet. På denne konferansen vil man forsøke å opprette en interesseorganisasjon for yrkesskolene. Dette ble vedtatt av representanter fra 20 forskjellige yrkesskoler som deltok i konferansen "Ungdom under utdanning" på universitetet på Blindern i Oslo 1. og 2. mars i år. Det er blitt nedsatt et arbeidsutvalg med 7 representanter, en fra Gjøvik Fylkesyrkesskole, en fra Hamar Fylkesyrkesskole, en fra Tønsberg Yrkesskole, en rørleggerlærling fra Oslo og 3 fra Oslo Yrkesskole (bl.a. jeg). Dette arbeidsutvalget har som mandat:

1. Undersøke grunnlaget for opprettelse av organisasjonen.
2. Arrangere konferansen.
3. Koordinere arbeidet mellom de forskjellige skolene, og oppfordre til videre aktivitet.

Grunnene til at vi trenger en interesseorganisasjon er flere. Yrkesskoleelever og lærlinger har lav sosial status og er en diskriminert gruppe i dagens utdanningssamfunn. Her i Oslo er det f.eks. helt uholdbare forhold når det gjelder hybler og finansieringen av skolegangen. Mange elever sliter seg helse- løse fordi de må jobbe ved siden av ei skoleuke på 42½ time. Tilsvarende forhold finnes også andre steder i landet. Undervisningen er lagt opp slik at det utdannes effektive og produktive arbeidere som kan sitt fag og gjør det arbeidsgiverne forlanger av dem. Samfunnsorienterte fag finnes ikke på timeplanen, og selve skolestrukturen er preget av autoritet. Det er f.eks. flere linjer ved Oslo Yrkesskole man ikke kommer inn ved, hvis man ikke har beste karakter i oppførsel fra tidligere skoler.

Skal man lykkes i å skape opposisjon blant arbeiderne mot det nåværende kapitalistiske system, som alt det jeg her har pekt på er resultater av, er det viktig at vi ikke glemmer yrkesskolene i vårt arbeid. Den interesseorganisasjonen som nå skal opprettes, kan bli et effektivt middel i kampen mot det kapitalistiske system. Når jeg sier "kan bli" og ikke "vil bli" har det en ganske bestemt årsak. Faren ved å starte en slik organisasjon "ovenfra" er at den lett kan bli en byråkratisk papirmølle uten noe særlig kontakt med eller støtte fra grunnplanet, den store elevmassen. Her er det dere kommer inn i bildet, kamerater. Jeg har sendt likelydende brev til alle lokallag av SUF på eller i nærheten av steder hvor det finnes yrkesskoler. Jeg vil be dere om at dere i tida framover, spesielt de månedene som er igjen til den nevnte konferansen i mai/juni, prøver å aktivisere elevene på yrkesskolen som ligger i eller i nærheten av deres distrikt. Det beste ville være om SUF-ere eller andre aktivister som går på skolen (hvis det er noen) fikk dannet aktivistgrupper der. Det er veldig viktig for resultatet av arbeidet at det ikke ser ut som aksjonene blir dirigert utenfra. Prøv derfor å unngå at SUFs navn blir nevnt i denne sammenheng, da det helst ikke skal bli blandet "partipolitikk" inn i dette arbeidet. Hovedsaken er jo at resultatet blir godt, og jeg tror det vil være best på denne måten. Jeg vil foreslå at man finner fram til konkrete forhold ved hver enkelt skole som elevene er misfornøyd med, og bruker dette som utgangspunkt. Så kan man f.eks. få i stand underskriftskampanjer, streiker, demonstrasjoner etc., slik at elevene blir interessert og engasjert og virkelig trenger en interesseorganisasjon til å øve press på myndighetene og andre instanser.

H

Få dem til å bli interessert i sin egen situasjon og skjønne sammenhengen mellom den og det samfunnssystem vi har i dag. Få dem også til å forstå at jo fler som reiser seg i protest og kjemper for sine rettigheter, dess større er sjansene for å oppnå positive resultater.

Hvis det er noen opplysninger jeg kan gi dere eller hvis dere ønsker å spørre meg om noe, så skriv til

Marit E.

Arr

Oslo 3.

Videre vil jeg gjerne at dere sender rapporter om hvordan arbeidet går på deres sted. De kan sendes til samme adresse som ovenfor.

Med kameratslig hilsen

Marit E

(elev ved sveiselinjen på Oslo Yrkesskole
og medlem av Oslo Ytre Vest SUF-lag).

REGLEMENTSSAKA, ELEVUTVALGET OG OSLO SKOLESTYRE. EN OVERSIKT OVER HENDINGENE.

Dette er bare et kort sammendrag av hva som har hendt mellom skolestyret i Oslo og Elevutvalget for Oslo og omegn (EU) i saka om det nye reglementet.

Det har stått mye stoff om saka i "Klassekampen" nr 1,2 og 3, i "Skolonytt", som blei spredd i noen få eks. til hvert av laga, i Til kamp! og i pressa ellers. SUF gir også ut ei brosjyre om saka.

Skolestyreformannen i Oslo er rektor på Teison skole, Hjalmar Seim, AP. Da Teiseneløvenes interesseorganisasjon blei dannet, ville han ikke sjøl ta belastningen ved å stoppe organisasjonen, så han brakte saka inn for departementet og fikk istand uttalelser fra departementet, Gymnasrådet og rektorkollegiet for Østlandet. Med disse uttalelsene i ryggen kunne Oslo skolestyre gjøre noen "mindre endringer" i reglementet for ungdomsorganisasjonenes virke i Oslo-skolen. De føydde til denne nye paragrafen: "Det er ikke tillatt å dele ut løpesedler, propagandamateriell, samle inn underskrifter eller arrangere demonstrasjoner i eller i tilknytning til skoletida - verken på skolen eller i umiddelbar nærhet av denne". Det gamle reglementet hadde en paragraf som forhindret meningsytringer ved veggaviser. Nå var det klart at skoleledelsen hadde fått fullmakt til å forhindre alle meningsytringer fra elevenes side, og blokere elevenes informasjonskanaler. Videre fastslo det nye reglementet at lærerrådet skal godkjenne alle organisasjoner som ønsker å drive lags- eller studievirksomhet ved skolen. De som ikke arbeider "i tråd med skolens målsetning" kan ikke regie med godkjenning. Det framgår av det som står nederst i reglementet. Der står det nemlig: "Hensikten med disse reglene er at verken elever eller utenforstående skal kunne utnytte den organiserte skolevirksomhet for uvedkommende formål". Denne setninga åpner også for inngrep mot elevenes møter osv. Kort sagt, alle organisasjoner skal underlegges skoleledelsens kontroll og overvåking. Hva Teiseneløvenes interesseorganisasjon angår, oppnår den ikke godkjenning hvis den ikke gir seg for skolestyrets diktat om at den må endre navn og vedtokter. Det innebærer ikke bare at den ikke får lokaler, rett til å henge opp oppslag på oppslagstavlene osv., men også at dersom den står åpent fram, kan medlemmene bli utvist eller få annen straff.

Reglene kommer til anvendelse ikke bare på organisasjoner, men også på en-

kelt-elever og elevrådet. Dette er komt fram i praksis seinere. Derimot gjelder de ikke for skoleledelsen sjøl. Morgenbladets jubileumsnummer blei spreidd som klassesett på de fleste Oslo-skolene. Er det propagandamateriell? I det hele tatt er forbudene så omfattende at det ikke kan ha vært meningen å håndheve dem i alle tilfeller. Mot høyrefolk og skoleledelsens løpegutter har de heller aldri blitt brukt. Men de gir mandat til vidtgående inngrep dersom "skolen er truot", og det er den alltid når elevene forsvarer sine interesser.

Reglene kan hurtig vedtas av det lokale skolestyre, og er allerede delvis innført ved rvtolkninger av gamle reglementer.

Det var 4/12 Oslo skolestyre vedtok dette. 16/1 vedtok Elevutvalget så og si enstemmig en uttalelse der det bl.a. heter: "Vi krever at 1) elevenes organisasjoner skal få utarbeide slike regler før de trer i kraft 2) dessa reglene blir trukket tilbake på førstkommande skolestyremøte, etter at Elevutvalgets forslag til ordning er gjort kjent for skolestyrets medlemmer.

Hvis ikke denne klare henvendelsen blir fulgt, og situasjonen ved Oslo-skolene blir betraktelig bedret, vil elevene bli tvunget til å ty til andre metoder i kampen for menings-, ytrings- og organisasjonsfrihet."

"Førstkommande skolestyremøte" avviste enhver tanke på endring av reglementet. Saka blei ikke ført opp på dagsordenen, i stedet blei det vedtatt et "svar til EU" der en peker på at sakene er under diskusjon i to komiteer der elevene skal få lov å ha en representant i hver. EUs representant blei nekta talerett for annen gang på rad. Etter dette innløp støtteerklæringer fra forskjellige organisasjoner til EU. Da en slik blei lest opp i skolestyret, vakte det allmen latter.

De reaksjonære pisket opp en hets mot EU, og lyktes å få Grefsen skole til å melde seg ut. Ca. 140 stemte for fortsatt medlemskap i EU. Dette innebærer faktisk at disse har tatt stilling for EUs vedtak i reglementssaka, for slik blei spørsmålet stilt. Fløsteparten av elevene visste lite om EU, men ingen fra EU, eller noen andre tilhengere av vedtaket kom til orde før avstemminga. Resultatet er derfor ikke så dårlig.

Seinere meldte Ullern seg ut, men ingen andre. Rektor på Kjenn ungdomsskole krevde at elevrådet der skulle ut av EU, ellers ville det bli nedlagt. Han lyktes ikke å presso elevrådet.

EUs representantakap holdt nytt møte og behandlet situasjonen. Det blei vedtatt, ennå en gang nesten enstemmig, å holde fast ved kravene og avvise skolestyrets "svar". Det blei også vedtatt støtte til Foss og Sandaker. Framtredende skolestyrefolk krevde da et møte med EU-styret, og kom der med alle slags påstander om at EU hadde brutt lov og reglement, for å rettferdiggjøre de tiltak de planla å sette i verk. Påstandene blei vist tilbake, men det blei klart på møtet var at uansett argumenter ville skolestyret nå slå til mot EU og frata dem kontor og bevilgninger. Hovedkomiteen i skolestyret kom sammen og forberedte bruddet. En representant, Solveig Pahle, SF, reserverte seg og ville ha betenkningstid. Hovedkomiteen i skolestyret holdt en pressekonferanse og gjentok sine løgner. Skolestyremøtet fulgte etpar dager etter, 12/3, og der blei brudd vedtatt mot to stemmer. Seinere har EU fått 10 000 kr fra Studentersamfundet ved en Rød Front-aksjon på møtet 15/3. Dette møtet brakte fram en rekke misforhold og overgrep i Oslo-skolene, og førte til at studentmassen, bortsett fra en hard kjerne av formalistiske reaksjonære, samla seg i solidaritet med skoleelevene.

*

Et sitat fra formann Mao:

I menneskehetens historie er det alltid slik at de døende reaksjonære kreftene i sine siste krampetrekninger går løs på revolusjonens krefter, og ofte er det enkelte revolusjonære som lar seg føre på villspor i en viss tid ved skinnets styrke som dekker over et råttent indre, slik at de ikke evner å se det virkelige bildet, nemlig at fienden snart vil være over vunnet og de selv seierherrer.